

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1879.

ΑΡΙΘ. 143.

Συνδρ. ἐτησίᾳ ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 1.
 » » Ἐξωτερικῷ » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΕΙΣ

Ἐν ὁδῷ Ἑρμοῦ ἀριθ. 79.

Εἰς οὐδένᾳ, πλὴν τῶν τακτικῶν αὐτῆς ἀνταποκριτῶν, ἐλλέται ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

Κίμων.

Ὁ Κίμων ἦτο υἱὸς τοῦ Μιλτιάδου καὶ τῆς Ἥγησιπύλης, θυγατρὸς τοῦ Ὀλόρου, βασιλέως τῶν Θρακῶν. Ἡ ἐκπαίδευσίς του ἕνεκα τῶν περιπετειῶν τοῦ πατρὸς του παρημελήθη πολὺ, αὐτὸς δὲ κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς πᾶν εἶδος ἀσωτίας. Ἡ περιουσία, ἣν ὁ πατὴρ του τῷ ἀφῆκεν, ἦτο πολὺ μικρά, καὶ ποτὲ πιθανὸν δὲν θὰ ἡδύνατο ν' ἀποτίσῃ τὸ πρόστιμον τῶν 50 ταλάντων τὸ ὑπὸ τῆς πόλεως ἐπιβληθὲν εἰς τὸν πατέρα του, καὶ τὸ ὅποιον ὡς υἱὸς ὥφειλε νὰ πληρώσῃ, ἂν μὴ πλούσιός τις Ἀθηναῖος δνόματι Καλλίας, ἐλκυσθεὶς ὑπὸ τῆς καλλονῆς τῆς μητραδέλφους του, δὲν ἀνεδέχετο νὰ τὸ πληρώσῃ.

Διὰ τῆς τόλμης ὅμως, ἣν ἐπεδείξατο κατὰ τε τὴν προσβολὴν τῶν Περσῶν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὴν

ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, εἵλκυσεν εἰς ἑαυτὸν τὴν προσοχὴν καὶ ἀγάπην τοῦ Ἀριστείδου· διὰ τῆς συνδρομῆς δ' αὐτοῦ ὁ Κίμων κατέστη ὁ φοβερώτατος ἀντίπαλος τοῦ Θεμιστοκλέους, ἡ δὲ ἑλληνοπρεπὴς καὶ ἐν τιμῷ αὐτοῦ διαγωγὴ κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην κατέστησαν αὐτὸν ἔτι ἐντιμότερον παρά τε τοῖς συμπολίταις του καὶ τοῖς λοιποῖς Ἕλλησιν, ὥστε ἀπεστάλῃ παρὰ τῶν Ἀθηναίων εἰς διαφόρους ἐκστρατείας.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐνίκησε τοὺς Πέρσας παρὰ τὸν Στρυμῶνα ποταμὸν, ἔπειτα δ' ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς νήσου Σκύρου, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας εἶχον ἐπιδοθῆ εἰς τὴν πειρατείαν, καὶ μετεκόμισεν ἐκεῖθεν τὰ ὀσᾶ τοῦ Θηρέως. Μετὰ ταῦτα καθυπέταξε πάσας τὰς κατὰ τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλεις, καὶ ἤρατο διπλὴν νίκην διὰ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς παρὰ τὴν Μυκάλην τῆς Ἰωνίας. Τοιαύτας δὲ δάφνας φέρων μετ' ἑαυτοῦ ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας, λαβὼν παρὰ τῶν συμπολιτῶν του λαμπρὰν ὑποδοχὴν.

Τὰ χρήματα, ἅτινα συνέλεξε κατὰ τὰς διαφόρους ταύτας ἐκστρατείας, μετεχειρίσθη πρὸς ὠραῖσμον καὶ ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως καὶ πρὸς βοήθειαν τῶν πτωχῶν ἐκ τῶν συμπολιτῶν του. Ἐθεμελίωσε δι' ἰδίων ἐξόδων μέρος τῶν μακρῶν σκελῶν διὰ λίθων μεγάλων, ἔτι δ' ἀνφοδόκησε τὴν βορείαν πλευρὰν τῆς Ἀκροπόλεως διὰ τῶν θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους ἔφερεν ἐκ τῆς Μικρ. Ἀσίας, καὶ ἔδωκε τὸ παράδειγμα τοῦ σολίλειν τοὺς δημοσίους τόπους τῆς πόλεως διὰ δένδρων, διὰ δὲ τῆς διοχετεύσεως ποταμίου τινὸς μετεποίησε τὴν Ἀκαδημίαν ἀπὸ ξηροῦ εἰς λίαν εὐχάριστον ἐσοχὴν.

Κατέρριψε προσέτι τοὺς τοίχους καὶ φραγμοὺς τῶν κήπων καὶ ἀμπελῶν του, ἵνα πᾶς ὁ βουλούμενος δύνα-

ται νὰ εἰσέρχεται καὶ μεταλαμβάνη ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν. Οὐ μόνον δὲ ἔδιδε τὰ συνήθη δημόσια συμπόσια εἰς τοὺς συμπολίτας του, ἀλλὰ καὶ τὴν οἰκίαν του εἶχε πάντοτε ἀνοικτὴν εἰς πάντας.

Οὐδέποτε ἐφαίνετο δημοσίᾳ μόνος, ἀλλὰ πάντοτε συνωδεῦτο ὑπὸ ἀνθρώπων εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένων, οἵτινες, ὅταν ἀπήντων γηραιὸν τινα πολίτην πτωχικὰ ἐνδεδυμένον, ἐπέμενον ν' ἀλλάξωσι μετ' αὐτοῦ ἐνδυμασίας! Οἱ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦσαν ἐπιφορτισμένοι νὰ πλησιάζωσι πάντα πτωχόν, ἀλλ' ἔντιμον πολίτην, ἱστάμενον εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἄνευ ἐπιδείξεως νὰ θέτωσιν εἰς τὴν χεῖρά του ἀργυρίᾳ τινα.

Ὅλη ὁμως αὕτη ἡ δόξα καὶ μεγαλοπρέπεια δὲν ἔμελλον νὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἀστάτους Ἀθήνας, διότι σταλεῖς κατὰ τῶν Θρακῶν τῆς Χερσοννήσου, καὶ τοὶ κατορθώσας νὰ ἐκδιώξῃ ἐκείθεν τοὺς Πέρσας καὶ προσέτι νὰ καθυποτάξῃ τὴν Θάσον καὶ νὰ καταλάβῃ τὰ χρυσορυχεῖά της, μόλις ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας κατηγορήθη, ὅτι χάριν τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας δὲν ἐτιμώρησε Θρακικὰς τινὰς φυλάς παρὰ τὸν ποταμὸν Στρυμῶνα, αἵτινες ἐφόνευσαν τοὺς ἐκεῖ ἀποίκους Ἀθηναίους, καὶ ἐξωρίσθη τῆς πόλεως.

Δὲν παρῆλθεν ὁμως πολλὸς χρόνος, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν ἀνακαλέσωσι καὶ τῷ ἐμπιστευθῶσι τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κατὰ τῆς Αἰγύπτου καὶ Κύπρου ἀποσταλέντος στόλου καὶ στρατοῦ. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἐκστρατείαν, ἀποθανὼν ἐκ πληγῆς τινος, ἣν ἔλαβε πολιορκῶν τὸν λιμένα τοῦ Κιτίου τῆς Κύπρου.

Ὁ Κίμων ἀναμφιλέκτως ἦτο ὁ μέγιστος καὶ ἱκανώτατος στρατηγὸς τῶν ἡμερῶν του — ἐμπειρος κατὰ τε γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ τοσοῦτον γενναῖος, ὥστε δὲν ἐγνώριζε τί ἐστὶ φόβος. (Ἐκ τοῦ Ἀστ. τῆς Ἀνατολῆς.)

ΟΙ ΕΝΤΑΦΙΑΣΘΕΝΤΕΣ ΖΩΝΤΕΣ.

(Διήγημα Ἑλβετικόν.)

Μετάφρασις ἐλευθέρα ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

(Ἰδὲ προηγούμενον φύλλον.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ Παπποῦς καὶ ὁ ἔγγονος.

Ἀποφασισθέντος νὰ συνοδεύσῃ ὁ μικρὸς Ἰάκωβος τὸν παπποῦ του εἰς τὰ ὄρη, ἐξεκίνησαν πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ὁ γέρων ἐγνώριζεν, ὅτι ἦτο τὸ θερινὸν κτηνοστάσιον των καὶ βραδέως ἀνήρχοντο ἐπὶ τῶν ὁρέων πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ Ἰακώβου, ὅστις λησμονήσας τὰς νοουθεσίας τῆς μητρὸς του καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ παπποῦ του, ἐκ περιεργείας ἐπλησίασε κρημνὸν τινα, ὁ

στις ἔκειτο ἄνωθι βαθείας φάραγος. Ὁ γέρων ἰδὼν αὐτὸν πλησιάζοντα καὶ φοβηθεὶς μὴ παραπατήσας πέσῃ ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ, ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν δρομέως, ἐκ δὲ τῆς βίαις του παραπατήσας ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἐκτύπησε κατὰ τὸν πόδα τὸσον κακῶς, ὥστε ἐκραύγασεν ἐκ τοῦ πόνου, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ.

Ἡ κραυγὴ τοῦ γέροντος ἐπανήγαγε τὸν Ἰάκωβον πλησίον αὐτοῦ περобоισμένον καὶ τῷ ἐζήτησε συγχώρησιν διὰ τὴν παρακοήν του εἰς αὐτὸν, διὰ δὲ τῆς βοηθείας του ἐσηκώθη εἰς τοὺς πόδας του καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδὸν του, ἀλλ' ὁ πόνος ἦτο τὸσον σφοδρὸς, ὥστε μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἠδύνατο νὰ περιπατῇ. Ἐπὶ τέλους ὁμως ἔφθασαν εἰς τὸ κτηνοστάσιον καὶ ἐχάρησαν εὐρόντες τὸν πατέρα ὕψι καὶ εὐθυμον.

Ὁ Γεώργιος ὁμως (οὕτως ὠνομάζετο ὁ πατὴρ τοῦ Ἰακώβου) ἐξυπάσθη εἰς τὴν θέαν τοῦ γέροντος πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ του, καὶ μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν συνήθων φιλοφρονήσεων,

— α' Ἀναμφιδόλως, πάτερ μου, καὶ σὺ υἱέ μου Ἰάκωβε, — εἶπεν, — ἐφοβήθητε, ὅτι συμφορὰ τις μὲ συνέβη ἕνεκα τῆς ἀργοπορίας μου.»

— Βεβαίως τέκνον μου, — εἶπεν ὁ γέρων, — καὶ δικαίως, διότι ἡ ἡμέρα τοῦ ἁγίου Δενισίου εἶχε παρῆλθει πρὸ πολλοῦ καὶ σὺ δὲν ἐφαίνεσο, οὐδὲ ἠδυνάμεθα νὰ μάθωμεν παρὰ τῶν ἄλλων ποιμένων τι περὶ σοῦ.»

— Ἀμὰ τῶν ἀγελάδων ἠσθένησε καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀφῆσω τὸ δυστυχὲς κτήνος μόνον ἐν τῇ ἀθλιότητί τε, — ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος. Ἀλλὰ τώρα ἀνέλαβεν ἐντελῶς καὶ σήμερον ἐσκόπευον νὰ στείλω τὸν Πέτρον μὲ τὰ τυρία, ἐγὼ δὲ νὰ κινήσω αὐρίον μετὰ τῶν κτηνῶν.»

«Κρίμα! εἶπεν ὁ γέρων, ὅτι ἔκαμον τὸσον κόπον ἀδίκως· μολοντοῦτο ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ βλαφθῶμεν ἐκ τούτου, ἐκτὸς ἐὰν ἐπέλθῃ ἀπὸψε κακὸς καιρὸς, διότι ὁ οὐρανὸς δὲν μοι φαίνεται τὸσον καλὸς πρὸς δυσμὰς.» Ἐπειτα στραφείς πρὸς τὸ παιδίον

«Εἶσα πολλὸ κουρασμένος Ἰάκωβε;» ἠρώτησεν.

Τὸ παιδίον ἐδίστασεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ ἀποκριθῇ, διότι εἶδεν, ὅτι ὁ γέρων εἶχε λόγον τινα διὰ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν περὶ τούτου.

«Νομίζω φρονιμότερον, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρων λέγων, ἀφοῦ ὁ Ἰάκωβος ἐφαίνετο συγκεχυμένος, νὰ ἐπιστρέψωμεν σήμερον, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῶμεν νὰ καταβῶμεν μὲ τὴν βροχὴν ἢ τὴν χιόνα αὐρίον. Δὲν σὲ φαίνεται οὕτως;» εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον.

Ὁ Γεώργιος ἔριψε βλέμμα ἑταστικὸν πρὸς τὸν δριζόντα καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του μελαγχολικῶς.